

עלויים

בחודש אלול והתחלנו את המסע.

בשבוע השלישי לשהותנו במקום, כשישבת באחת המסעדות ליד הים, העפתי מבט לעבר התיק שהיה מונח לצדי. גיליתי לפתע כי התיק פתוח וכי רוב המסמכים נגנבו ממנו. לא ידעתי מה לעשות ולאן לפנות, מי יוכל לעזור לי? חברתי למסע יעצה לי: "לכי לבית חב"ד, שם בוודאי יעזרו לך".

לרגע חשבתי: לא, אסתדר בכוחות עצמי. התקשרתי הביתה, הוריי הבטיחו לעזור ככל יכולתם, אך מהר מאוד הבנתי שלא אוכל להסתדר ללא עזרת אדם מקומי שמכיר את הנהלים במקום. בלית ברירה פניתי לבית חב"ד. הגעתי למקום, עמדתי בפתחו ומולי ניצב אדם חרדי עם זקן ארוך בשם הרב נחמיה וילהלם.

באותו רגע צצו ועלו לנגד עיניי אותן דמויות ממאה שערים, שהותירו בי רושם נורא על אנשים דתיים. להפתעתי הרבה, אני רואה מולי אדם מחייך. הוא לא העיר לי על הופעתי הבלתי צנועה ורק שאל: במה אפשר לעזור?

זו הייתה עבורי הפתעה מאוד נעימה והחלטתי שזה המקום וזה הזמן לשאול את כל השאלות שאי פעם רציתי לשאול אך לא היה לי את מי.

התפתחה בינינו שיחה שגלשה לענייני השקפה. שוחחנו על המושג 'השגחה פרטית'. הרב וילהלם פרש בפניי את כל השיעורים

נולדתי בשכונת יוקרה בצפון תל-אביב, למשפחה שלא היה לה כל קשר לדת ולמסורת. אני הבת הקטנה במשפחה אחרי שני אחים. בשכונה בה התגוררנו לא הייתה אוכלוסיה דתית. במשך שנים רבות לא הייתה לי אפוא כל הזדמנות להכיר אנשים דתיים, בוודאי לא חרדים, למעט אירוע אחד שהותיר בי רושם שלילי כלפי החרדים. היה זה בסיוור שערכנו בשכונת מאה שערים בירושלים. הגענו, קבוצת חברות לסייר בשכונה בתלבושת בלתי צנועה. כמובן שנתקלנו בקבלת פנים 'חמה' מצד תושבי השכונה ונאלצנו לעזוב את המקום בכעס רב. זו הייתה ההיכרות היחידה שהייתה לי עם אנשים חרדים. כשהייתי בת חמש-עשרה, תלמידת תיכון, דווקא בגיל שבו הכול מבולבל ולא ברור, נדלק בי ניצוץ קטן בעקבות מפגש אקראי ברחוב, עם אדם חרדי שהושיט לי ספר בנושא השמחה. באותה תקופה התחלתי לעיתים לחשוב על משמעות החיים אך לא הייתה לי תמיכה מהמשפחה ולא מכל אדם אחר סביבי. לא היה לי עם מי לשוחח, לא הייתה לי כתובת איתה אוכל להתייעץ ועד מהרה כבה הניצוץ.

מבוכה בתאילנד

עם תום שירותי הצבאי, תכננתי יחד עם קבוצת חברות, לצאת למסע על פני העולם. בחרנו להתחיל במזרח הרחוק, בתאילנד. נחתנו

אלמונית

במסגרת סיור שערכה במאה שערים, לנוכח הופעתה הבלתי צנועה, היכרותה הראשונה של גלי בריקר עם יהודים דתיים הייתה שלילית • גם כשנחתה בתאילנד וגילתה כי תכולת התיק האישי שלה נגנבה, נרתעה מלהתייצב בבית חב"ד לבקש עזרה. כשעשתה זאת, הופתעה לגלות פנים אחרות • בתחנה הבאה, רגליה הוליכו אותה, ללא כל תכנון מוקדם, היישר אל שולחן שבת בבית השליח החב"ד'י בלוס-אנג'לס • ב'מכון אלטע' בצפת התקשתה להפנים את קבלת העול וההתבטלות המוחלטת לרבי, אולם שוב היה זה מפגש שלילי שקרא לה אל האור • כיום היא נשואה באושר, תלמידת המסלול לחינוך מיוחד במכללת 'בית רבקה' ויש לה מה לומר על המכללה, הצוות החינוכי שלה ותלמידותיה • מונולוג שכולו השגחה פרטית

כעבור שבועות אחדים התקשר אבי ובקש ממני שאסע ללוס אנג'לס לשהות אצל קרובי משפחה, לפני שאחזור ארצה. נענית לבקשת אבי בשמחה ובמהירות כי הגעתי למסקנה שבתאילנד יהיה לי קשה לשרוד ולהסתדר.

המתקיימים בבית חב"ד והזמין אותי להשתתף בהם. התחלתי ללמוד, תחילה בעיניים מאוד חוקרות ומבקרות, כי לא יכולתי לקבל כל דבר כמובן מאליו, ובהמשך מתוך עניין והנאה.

תאילנד

מאה שערים

שותפה לדבר הנפלא הזה? אני זוכרת שעלו בי רגשות של קנאה.

שיעור ברמת אביב

כעבור שבועיים נחתתי בישראל. חזרתי הביתה מלאת מחשבות, פתוחה וצמאה לשמוע עוד ועוד. זמן קצר לאחר מכן פגשתי באותה חברה מלוס אנג'לס שהגיעה לארץ לסידור הויזה. היא ערכה לי היכרות עם תלמידות המדרשה ברמת אביב. הרב גינזבורג היה מוסר שיעורים בתניא שנקראו 'נפש השנית'. היה זה כבר בחודש כסלו. הרב גינזבורג דיבר על ניסים ואורות ואני חשתי שקורה לי נס אישי. כל מה ששמעתי מהרב וילהלם ובהמשך מהרב ימיני מתחבר ומתקשר יחדיו ואני רואה זאת כנס ומודה לה' על כך. כי לא התאמצתי כמעט כדי להגיע אל הגילוי הזה, אל האור והאמת. הכול צף ועלה אל מול עיניי בדרך קלה ומהירה. בהתחלה היו קשיים. לאחר החוויה הבלתי נעימה במאה שערים, התקשיתי להתלבש בצניעות. אך לאט לאט, צעד אחר צעד, קיבלתי על עצמי להקפיד על כשרות ושבתי. ברוך ה' לא הייתה התנגדות מצד בני המשפחה. הוריי ניסו להבין מה קורה לי, האם חסר לי משהו, ניסו לתהות לפשר החיפוש שלי אחר שינויים, אולם הם מעולם לא עמדו

שבת בלוס אנג'לס

נחתתי בלוס אנג'לס, בצהרי יום שישי, באחד מימי חודש אלו. יצאתי לרחוב העיר ומרחוק אני מזהה חברה משנות לימודינו בתיכון, באה לקראתי. לאחר שיחה קצרה ומרגשת היא התעניינה אם יש לי מקום לשהות בו. עניתי בחיוב אך היא הציעה לי להצטרף אליה. צעדנו רגלית עד שהגענו לבית גדול. חברתי נכנסה ואני בעקבותיה ולפתע נגלה לעיניי חדר גדול, במרכזו שולחן ערוך ועליו מפה צחורה ופמוטות מכסף. הבנתי שהגענו לבית שגרים בו יהודים. תוך זמן קצר התברר לי שאנו נמצאות בבית חב"ד של הרב ימיני. באותו רגע ממש חשתי ניצוץ שנדלק ונזכרתי בכל דברי הרב וילהלם מתאילנד על עניין ההשגחה הפרטית. הדברים החלו להתחבר. ליל שבת. ביתו של הרב ימיני פתוח לרווחה לכל יהודי. מלבד בני משפחתו ברוכת הילדים, סביב השולחן יושבים כעשרים אורחים מכל העולם. נדהמתי מהמחזה. לא הצלחתי להבין כיצד אפשר לארח כל כך הרבה אנשים, מניין שואבים את הכוחות הפיזיים. גם לעבוד, גם לגדל משפחה שכזו, ולארח אורחים רבים, שאינם בני משפחה אלא סתם יהודים בלתי מוכרים, כמוני למשל. מעולם לא אירחנו בביתנו כל כך הרבה אנשים, אפילו פעם אחת, הרהרתי. ואז, תוך כדי הקידוש, עלו בי הרהורים. מדוע שאני לא אהיה

צפת

לוס אנג'לס

בית רבקה הוא ביתי

בדרכי. אני מצדי הסברתי ככל שיכולתי והדברים התקבלו.

נישאתי ב"ה, לפני כשלושה חודשים, וכל בני משפחתי התפעלו והודו שמעולם לא השתתפו בחתונה כל כך שמחה ומיוחדת. מאז, קיבלתי על עצמי שבעזרת ה' מידי שנה בחודש כסלו שזהו החודש בו 'נולדתי' מבחינה רוחנית, אשתדל לספר את סיפורי. והנה הגיעה אלי הבקשה ממערכת 'פנימה' לספר את הסיפור בעוד אנו עומדים בערב ראש-חודש כסלו. האין זו השגחה פרטית?

בשנה שעברה עברתי ללמוד במכללת 'בית רבקה' במסלול חינוך מיוחד, לאחר שזכייתי לקבל, באמצעות אגרות הקודש תשובות מפורטות מהרבי להתחיל ללמוד כאן.

אני מבקשת לנצל את הבמה של 'פנימה' להודות מאוד לכל התלמידות הנפלאות שגילו פתיחות בצורה מדהימה ועזרו לי לכל אורך הדרך. הוזמנתי להתארח בשבתות בבתי חברות וחשתי קירוב מכל הלב.

אני רוצה להודות במיוחד למשפחת טברדוביץ שעזרו לי על כל צעד ושעל בהכנות הרבות לחתונה ואירחו אותי ב'שבת כלה'. למשפחת רסקין שעזרה מאוד ולכל המשפחות שאינני יכולה לנקוב בשמותיהן, לכולן אני מודה מעומק הלב.

אני מאוד נהנית מהשיעורים המצויינים שניתנים במכללה, במיוחד משיעורי החסידות והבית היהודי שמחזקים בי את ההשקפה החסידית ואת ההכרה שאכן בחרתי בדרך הנכונה.

עימות ספונטני בצפת

לאחר רמת אביב הגעתי ל'מכון אלטע' בצפת. תוך כדי לימודים במכון עדיין היו לי קשיים שהייתי מגדירה אותם קשיים רוחניים. היה לי קשה מאוד לקבל את העניין של 'רבי', 'קבלת עול' והתבטלות לרבי. יום אחד נכנסה למכון בחורה שלמדה במדרשה השייכת לזרם הליטאי והציעה לי לעבור ללמוד שם. הסכמתי לנסות. בהתחלה התרשמתי לטובה. עד שיום אחד קם אחד הרבנים והחל לדבר נגד הרבי, ר"ל.

בתוך תוכי התקוממתי אך לא העזתי לדבר נגדו. הייתי שם על תקן של אורחת, אך כשהמשיך להשמיץ, חשתי שאינני יכולה לשתוק. קמתי ודיברתי בכל הלהט על פעולותיו הנשגבות של הרבי ועל אהבת ישראל המופלאה שלו ועזבתי את המקום נחושה בהחלטה שחב"ד זה המקום המתאים לי. כאן מצאתי את האמת ופה אשאר.

משעה שגמרתי אומר לתקוע יתד כאן, הכול נעשה קל ומהיר יותר. חשתי על בשרי את מאמר חז"ל, שאותו כה הרביתי לשמוע, "כל הבא ליטרה, מסייעין אותו".

בתוך כך הוקמה ישיבה ברמת אביב. יותר ויותר בחורים דתיים החלו להיראות ברחובות והוריי גילו שהחרדים הם בעצם אנשים נחמדים וידידותיים.